II, 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 19 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / italiană / ungară / spaniolă / olandeză
română / daneză / norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă
ucraineană / polonă / arabă

P122741

IV/23-24 Editura în Frankfurt/Main Ediţia I-a şi a II-a Decembrie 1943

K/0075

CONŢINUTUL: 1. Evoluţia influenţei jidoveşti în Statele Unite ale Americii (Partea IV-a: Era lui Roosevelt şi al 2-lea războiu mondial). – 2. Dedesupturile iudeo-masone ale trădării lui Badoglio. 3. Cărţi remarcabile.

Evoluţia influenţei jidoveşti în Statele Unite ale Americii

(Partea IV-a: Era lui Roosevelt şi al doilea războiu mondial)

de **Locotenent-Colonel Freiherr von Rotberg**

Aproape simultan cu marea răsturnare politică din Germania, în Statele Unite un preşedinte nou prelua sarcina grea a conducerii. Pe atunci în ambele state barometrul economic arăta „furtuna" – desigur în fiecare din ele din cauze diferite. In timp ce Germania era exploatată de către „învingătorii" săi până la sânge, Statele Unite erau inundate de un belşug de producţie care atinse cifre cu mult superioare necesităţilor din timp de pace şi pentru care nu se găseau debuşeuri potrivite. In afară de această uzura fără de nici un rost de materii prime şi de bogăţii naturale ale ţării, începea să se resimtă în mod foarte neplăcut. Terenuri, pe vremuri destinate agriculturii se transformară cu timpul în stepe pustii şi sute de mii de fermieri pe vremuri bogaţi şi bine înstăriţi, deveniră acum o grămadă de şomeri nenorociţi fără de adăpost şi siliţi să cutreere ţara în lung şi în lat, pentru a căuta un cât mai modest mijloc de a trăi. In cartea sa remarcabilă „Ţara fără de inimă", autorul, A. E. Johann descrie soarta acestor nenorociţi cu un realism mişcător.

Industrii paralizate, un şomaj ale cărui cifre cresc îngrozitor, o panică de nedescris la burse şi bănci, o atmosferă catastrofală în toată ţara – iată caracteristicile exterioare sub semnul cărora noul preşedinte îşi prelua scaunul său în anul 1933. Predecesorul său – Hoover – se ţinuse cu totul pasiv, persistând în eroarea fatală că ar fi vorba numai de unele oscilaţii de conjunctură cu caracter trecător şi care se vor ameliora singure cu timpul.

Noul preşedinte însă promisese în decursul campaniei sale electorale, că el va fi în stare să stăpânească aceste apariţiuni şi să readucă din nou condiţiuni economice normale. Din această cauză el a şi obţinut mai multe voturi decât oricare alt candidat la preşedenţie înaintea lui; nimeni nu a fost mai popular şi nu s'a bucurat de mai multă încredere în poporul american decât preşedintele Franklin Delano Roosevelt după prima lui alegere.

Ar fi însă fals să presupunem că alegerile din Statele Unite se fac libere, adică în baza unui plebiscit adevărat. Dimpotrivă, ele nu sunt decât o afacere de bani, la care mai joacă un rol însemnat – în afară de organizaţia mai bună – mai ales şmecheria şi lipsa de scrupulozitate a unor politicieni de meserie bine plătiţi. Chiar şi un izvor jidovesc vorbeşte despre

BIBLIOTECA

„falsificarea glasului poporului" şi despre un „sistem de înşelătorie în alegeri". **„Fiecare alegere" – astfel scrie în această carte – „rămâne un cartel de defraudări în massa unor politicieni de meserie, începând dela preşedinte în jos" (1).** Pentru „salvarea" unui sistem atât de corupt însă, o ceată de profitori lipsiţi de conştiinţă au târît o lume întreagă în catastrofa războiului actual!

Înaintea alegerii sale ca preşedinte al Statelor Unite, Roosevelt fusese guvernator în statul New York. Cel care vrea să se impună în acest post de supremă conducere, în această centrală a jidovimii americanizate şi mondiale, trebue să se găsească pe picior de prietenie foarte intimă cu potentaţii semiţi şi trebue să se supună întru totul voinţei lor.

Desigur că acest lucru nu i-a fost prea greu lui Roosevelt. Fiind cu multă vreme înainte un foarte supus amic al Jidovilor, Roosevelt a întreţinut întotdeauna legături sociale strânse cu cercurile jidoveşti. De acolo vin prieteniile sale intime cu consorţii Baruch, Brandeis, Frankfurter, Morgenthau, Rosenman, precum şi ceilalţi membri ai faimosului „trust cerebral" de culoare preferit semită, cu care Roosevelt s'a înconjurat de atunci la Washington. La acelaşi cerc intim de prieteni, aparţine şi urmaşul său în postul de guvernator al New Yorkului, Herbert F. Lehman, unul din cei mai periculoşi şi influenţi Jidovi ai ordinului B'nai B'rith, pe care recent Roosevelt l-a însărcinat cu o misiune importantă în Marocul ocupat de Americani şi anume cu executarea unor măsuri destinate să înglobeze de pe acum această ţară bogată în cadrul imperialismului nesăţios al USA-ului.

Nu numai ziarele germane, dar şi cele străine, s'au ocupat de repetate ori cu problema amestecului de sânge semit din familia Roosevelt. Înşuşi Roosevelt a dat cu privire la această chestiune, o declaraţie foarte neclară şi plină de echivoc şi care nu era de natură să încredinţeze pe cetitori despre realitatea contrarului. În orice caz faptele sale sunt aşa încât nici măcar un Jidov pur sânge nu ar fi fost în stare să le facă în mod mai jidovesc.

Roosevelt a încercat să îndeplinească promisiunile sale făcute la alegeri prin introducerea „noului său sistem economic şi social, cunoscut sub numele „New Deal". Prin acesta el speră să anime puterea de cumpărare a marilor mulţimi, să împartă drepturile şi îndatoririle în mod mai echitabil şi să înfrâneze exploatarea brutală a masselor poporului lipsit de apărare, de către clica capitaliştilor hrăpăreţi. Deci, el opera în aparenţă în mod cu totul corect, ţinând la scopuri care aveau multe puncte comune cu cele ale Naţional-Socialismului german. Totuşi Roosevelt a lăsat să se înţeleagă de repetate ori, că el se manifestă în mod cu totul neînţelegător, ba chiar ostil faţă de Naţional-Socialism şi faţă de Germania în special. Într'o serie de declaraţii făcute în mai multe rânduri, el şi-a exprimat aversiunea faţă de orice conducere de stat „totalitară", lucru care însă nu pare a-l fi împiedecat deloc să-şi asume – cu toate parolele democratice – puteri depline cu caracter pur dictatorial, ba mai mult, chiar să se alieze după scurtă vreme cu cel mai barbar şi mai neomenesc regim dictatorial al tuturor timpurilor: cu bolşevismul asiatic.

Desigur că la început Roosevelt – mai ales cu ajutorul unei reclame gigantice şi cu sprijinul congresului care-i îndeplinea toate cererile – a reuşit să obţină cu „New Deal"-ul său oareceare succese, care ridicară încă popularitatea sa în rândurile Americanilor. Se părea la început că tocmai marile masse ar putea să spere – prin măriri de salarii, prin ajutoare şi adaosuri financiare de tot felul – la oarecari avantagii din partea noului curs. Din această cauză Roosevelt a şi obţinut foarte multe voturi şi la a doua sa alegere din 1936, tocmai din partea marilor masse muncitoreşti. Dar la acestea din urmă aparţineau de sigur şi Comuniştii, care nu pregetară să preziate preşedintelui socateala lor de compensaţie cerându-i în mod deschis să protejeze – conform promisiunilor sale – fără de nici o rezervă pe muncitori împotriva „imperialiştilor economici".

Cu cât mai mult însă Roosevelt începea să se supună acestor pretenţii, cu atât mai mult începea să provoace nemulţumiri în tabăra adversă, care începea să-l acuze de filocomunism şi de protejarea bolşevismului în America. În-orice caz cei din Kreml nu priviseră fără de rost alegerea lui Roosevelt din 1932 cu cea mai mare satisfacţie. Acum începea să se vadă din ce în ce mai clar cât de delicată devenise situaţia preşedintelui Statelor Unite, care cu „New Deal"-ul său se aşezase între două scaune. Chiar şi în congresul american Roosevelt se lovi acum de o opoziţie crescândă şi chiar Curtea Supremă din New York declara unele din măsurile sale ca ilegale. Condiţiile economice însă începură să arate – după o scurtă perioadă de îmbunătăţire – un regres considerabil; politica „New Deal" se dovedise infructuoasă. După eşecul ei definitiv pe la anul 1937, se părea că Roosevelt e definitiv compromis.

Cu aceasta însă politica Statelor Unite ajunse la un punct mort cu caracter decisiv pentru evoluţia ei viitoare. În locul chestiunilor interne apărură acum probleme de politică externă, care formară preludiul faimoasei politici de război a preşedintelui Roosevelt. Exista părerea generală că după eşecul politicei sale economice „New Deal", lui Roosevelt nu-i mai rămăsese decât singura alternativa „Fuga în război".

Aceasta este o caracterizare convingătoare a lucrurilor, dar nu însă una completă. Fiindcă noi vom ajunge mai aproape de fondul lucrurilor dacă vom şti ca ideile fundamentale ale „New Deal"-ului nu aparţin lui Roosevelt singur, ci mai cu seamă sistemului englez „P. E. P." (Political and Economic Planning), al cărui autor principal este însă Jidovul Israel Moses Sieff. Din Anglia, „P. E. P."-ul ajunse în mâinile lui Felix Frankfurter, care îl ajustă pentru condiţiunile americane şi-l recomandă lui Roosevelt pentru a fi pus în aplicare (2). Profesorul universitar jidan (originar din Viena) Felix Frankfurter, care se considera unul din consilierii cei mai intimi ai lui Roosevelt, este orientat spre extrema stângă, fiind membru înscris în mod regulat al câtorva organizaţii comuniste din America. În acest sens el a şi educat o pleiadă întreagă de discipoli, grijind ca aceştia să fie înzestraţi cu posturi mari şi bine plătite în Stat sau în alte domenii importante.

(1) Bratter: „America dela Washington până la Wilson", pag. 102 şi 145/146.

(2) Memoriul Frhr. v. Eechenberg despre „Roosevelt şi America", Mai 1937.

Sistemul „New Deal" este deci de origine jidănească şi starterul său american este un comunist. Numai o necunoaştere totală a situaţiei ne-ar putea face să credem că ţelurile cercurilor iudeo-comuniste, coincid cu un interes serios dezinteresat pentru însănătoşirea şi întărirea reală a unei organizaţii de stat. În afară de aceasta, executarea sa radicală ar fi însemnat o prejudiciere gravă a intereselor capitaliste, neputând fi deci în sensul aspiraţiilor jidoveşti. În afară de aceasta Roosevelt este totul, afară de o personalitate puternică şi independentă, capabilă de a realiza singură un astfel de program.

După toate acestea noi nu putem vedea în „New Deal" o încercare serioasă pentru însănătoşirea condiţiunilor din Statele Unite, ci doar o manoperă jidovească a cărei nereuşită intră în mod conştient în calculele autorilor săi. Scopurile sale erau următoarele: 1. Câştigarea timpului, 2. o întărire periculoasă a mişcărilor de stânga, 3. o înmulţire considerabilă a datoriilor de stat americane, contractate la finanţa jidovească şi în sfârşit, 4. un eşec neplăcut pentru Roosevelt care să uşureze trăgătorilor de sfori jidovi de a câştiga pe acest bărbat orgolios, ambiţios şi egoist în sensul scopurilor de politică externă.

Faţă de Germania naţional-socialistă atât jidovimea cât şi francmasoneria au arătat din prima zi o voinţă de distrugere plină de cea mai mare ură.

Organizaţia „B'nai B'rith" precum şi „American Jewish Committee" au editat încă din Martie 1933 o proclamaţie în care întreaga creştinătate era chemată să se angajeze în serviciul jidovimii. Deci, tocmai creştinătatea, care din timpurile cele mai vechi luptase în contra lui Juda, se considera aptă de a scoate pentru jidovi castanele din foc. Din păcate o mare parte, a creştinătăţii, în neştiinţa şi în rătăcirea ei, este destul de neghioabă de a se preta mereu la servicii faţă de seducătorii jidovi, servicii fără de care Iuda ar fi pierdut de mult partida.

În aceiaşi epocă (Martie 1933) organizaţia „American Jewish Committee" a cerut în mod oficial guvernului american, ca să întreprindă acţiunea comună împotriva Germaniei, asigurându-l că . . . „va întreprinde ori ce măsură posibilă . . . pentru a împinge înainte forţele opiniei publice din rândurile Americanilor de orice confesiune".

La 24 Martie 1933 ziarul londonez „Daily Express" publica pe prima pagină o fotografie, care – având în vedere încercarea recentă nereuşită a puterilor inamice a-l răpi pe Mussolini – are un interes deosebit; ea reprezintă anume pe Führer îmbrăcat în cămaşă brună ca acuzat, în faţa unui tribunal jidovesc. Sub titlul scris cu litere groase **„Juda declară război Germaniei!"**, ziarul anunţă iniţierea unui val de propagandă şi de agitaţie antigermană, care se va întinde asupra lumii întregi.

Cu puţine săptămâni mai târziu, avu loc în Paris o conferinţă francmasonică internaţională, a cărei parolă intimă era provocarea la prima ocazie potrivită a unui război preventiv împotriva Germaniei. **„Germanismul trebuie distrus pentru totdeauna, Reichul trebuie dărâmat şi împărţit într'o mulţime de statuleţe mici" (3).**

Primul rezultat al eforturilor de a organiza jidovimea lumii întregi într'o direcţie de marş unică, a fost proclamarea solemnă a unui „Cherem sfânt" în ziua de 7 Martie 1934 la New York: este vorba de proclamarea unui blestem oficial împotriva Germaniei, blestem care angajează jidovimea mondială şi care se consideră ca împlinit abia după distrugerea totală a tot ce este german. Un fapt asemănător s'a întâmplat acu 440 de ani cu ocazia expulzării tuturor Jidovilor din Spania. Recunoaştem deci chiar din raritatea acestui fenomen importanţa lui extraordinară (4).

În aceiaşi lună avu loc la Madison Square Garden, una din cele mai mari săli din New York, un proces public de agitaţie ruşinoasă şi propagandistică sub deviza: „Marele proces – civilizaţia contra lui Hitler!" Întreaga haită de agitatori din Statele Unite şi-a dat întâlnire la acest bâlciu în stil curat american, la care – conform obiceiului local – nu lipsiră bine înţeles nici reprezentanţi remarcabili ai clerului creştin (5).

În Noembrie 1934, ziarul jidovesc din New York „Jewish Daily Bulletin" anunţa triumfător instituirea unei „unităţi mondiale pentru combaterea nazismului", cu scopul de a provoca prin forţa în toate ţările un boicot economic împotriva Germaniei . . . „până ce Hitlerismul va fi gonit dela putere . . . şi până ce toate drepturile şi toate proprietăţile lojilor masone vor reveni la loc" (6).

Din toate acestea recunoaştem în mod clar, că cercurile conducătoare ale jidovimii nu fură împinse la acest fel de activitate prin eşuarea planului economic „New Deal", ci că ele jurasără duşmănie Germaniei naţional-socialiste încă din începutul lor.

Din aceleaşi motive ei se şi îngrijiseră să se asigure de „calul de paradă al lui Iuda" ca fiind „calul cel mai bun din grajdul lui Solomon" (7), pentru scopurile lor. Nu a fost de bună seamă o întâmplare că în acest moment postul cel mai înalt la conducerea Statelor Unite era ocupat de către masonul de rang înalt şi membru al mai multor loje, Roosevelt, ale cărui idei „coincid cu ideile

(3) Compară Friedrich Hasselbacher: „Francmasoneria demascată", vol. 1, pag. 244.
(4) Compară Walter Freund: „Marile necunoscute ale politicii mondiale americane", pag. 10/11.
(5) Ca la cifra 4, pag. 324.
(6) Ca la cifra 4, pag. 163/164.
(7) Ca la cifra 4, pag. 77.

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

vechilor profeţi" – cum se exprimase odată un rabin în faţa comunităţii sale (8).

Scurt timp după prima sa realegere, un mare număr de reprezentanţi ai marilor loje masone din străinătate, trimiseră lui Roosevelt telegrame omagiale, prin care îşi exprimau satisfacţia că omul care a fost destinat să conducă încă patru ani frânele Americii, ... este fratele nostru şi a primit lumina în templul nostru" ... **„Toate speranţele noastre se îndreaptă înspre preşedintele Roosevelt!"**

Speranţele sus amintite ale confraţilor masoni se refereau atunci la Spania, unde generalul Franco se opuse energic teroarei roşii deslănţuite de Moscova. Marele Orient şi Marea Lojă a Spaniei editaseră un apel adresat confraţilor masoni din lumea întreagă, în care ei cereau „cu inima strânsă de durere" ajutorul lor militar. Speranţele masonilor spanioli în confratele lor Roosevelt, nu fură desamăgite. Ca unul dintre primii capi de Stat, Roosevelt a recunoscut atunci guvernul roşu din Spania şi sub conducere iudeo-comunistă se organizară atunci în Statele Unite în mod oficial colecte de bani, de arme şi muniţiuni precum şi recrutări de oameni pentru ajutorul celor roşii. Intre prăzile de război făcute mai târziu de Franco, se găsi şi o mulţime de material de război de fabricaţie şi origine americană.

In acelaşi timp Roosevelt trimisese ca „observator" pe lângă cartierul general al Generalului Franco pe faimosul colonel Donovan. Făcând uz de o perfidie fără seamăn, oamenii ştiură să organizeze lucrurile în aşa fel, încât rapoartele lui Donovan nu anjungeau numai la Washington, ci şi – şi anume pe calea cea mai rapidă – în lagărul comunist (9).

Şi guvernul francez şi englez făcură atunci – precum se ştie – o serie de demersuri oficiale cu privire la „neimixtiunea lor", însă pe ascuns ele sprijineau forţele roşii cu toate mijloacele posibile. Aceeaşi grupare de forţe plutocrato-bolşevice a celui de al doilea război mondial din zilele de astăzi, se regăsise deci de pe atunci pe aceeaşi linie de bătaie operând în sprijinul lui Iuda.

In timp ce Roosevelt susţinea pe ascuns pe incendiatorii comunişti, el manifesta pe faţă intenţiunile sale pacifice. El declarase atunci textual: „Eu urăsc războiul şi aşi dori să-l ţin departe de toate naţiunile lumii. Dar acest lucru întrece puterile mele. Insă eu sunt în stare să împiedic orice iniţiativă americană care ar putea să provoace sau să întreţină un război" (10). Cu asemenea declaraţii şi discursuri Roosevelt se complăcea în postura unui prieten al păcii, cu scopul de a-şi câştiga popularitatea necesară unei realegeri noi a sa.

Dar după scurtă vreme – cu ocazia unei călătorii făcute în America de Sud – Roosevelt sublinia necesitatea unei uniri a tuturor statelor democratice şi anume cu intenţii ostile faţă de statele „autoritare" şi de „nebunia tendinţelor lor de înarmare care va duce sigur la un război". Cu aceleaşi motivări el sprijini acordarea de credite statelor democratice din Europa „pentru a apăra pacea mondială ameninţată".

In mod asemănător cu Roosevelt acţiona şi confratele său din Franţa, Jidovul Léon Blum, făcând toate sforţările posibile pentru a pune dela Paris fitilul la butoiul cu pulbere spaniol, jelindu-se în acelaşi timp cu aceeaşi perfidie „sinceră" că „pacea mondială este ameninţată" şi declarând că **„el îşi pune toate speranţele în preşedintele Roosevelt".**

In ziua de 27 Noembrie 1936 Jidovul Ruben Blank se plângea în coloanele ziarului parisian „Temps", că opinia publică din Statele Unite nu ar fi în prezent favorabilă pentru iniţierea unei „acţiuni comune pentru menţinerea păcii"; ar fi deci necesar ca ea să fie „orientată" în acest sens.

La 17 Iunie 1938, adică un an şi jumătate mai târziu, ziarul „Temps" putea să facă următoarele constatări despre această „orientare nouă" extrasă din ziarul american „New York Times": Nici o lege a neutralităţii nu poate împiedica poporul american de a sprijini, în cazul unui conflict european, pe partnerul preferat de el; în cazul unei viitoare ameninţări de război el nu se poate considera neutru, ci devine în mod silit un aliat al democraţiilor europene.

Renunţarea la atitudinea de neutralitate de până atunci a Statelor Unite provoca desigur o mare vâlvă. Ea nu corespundea în realitate câtuşi de puţin voinţei poporului american; însă ea dovedea în mod clar în care sens trebuia „orientată" opinia publică americană în cazul unei ameninţări de război în Europa.

Intre timp – şi anume la 5 Octombrie 1937 – Roosevelt îşi ţinuse faimosul său „discurs de carantină" dela Chicago, îndreptat împotriva statelor totalitare, împotriva cărora şi întreaga presă americană – subjugată în totalitatea ei de către jidovi – începuse o campanie înverşunată. Convenţia dela München din toamna anului 1938, în urma căreia Europa întreagă răsuflase uşurată, era pentru Roosevelt şi pentru toată clica de bandiţi jidovi din jurul său o înfrângere grea şi detestabilă, pe care democraţiile o combătură cu toate mijloacele.

Exact cu aceleaşi metode opera şi Jidovul Emil Ludwig (Cohn) scriind la 3 Noembrie 1938 în ziarul pârisian „Humanité": **„Numai războiul ne poate salva: el este deci inevitabil. El .... va distruge tirania antisemită!"** (11).

Insă culmea obrăzniciei jidoveşti fu atinsă de către ziarul jidanesc „American Hebrew", care scria la 3 Iunie 1938 într'un articol intitulat „Va învinge oare Eli peste Horst Wessel?" între altele următoarele: „Coaliţia Anglia-Franţa-Uniunea Sovietelor se va opune cu succes marşului triumfal al zănatecului Adolf Hitler. Deoarece în fiecare din aceste trei state Jidovii ocupau posturi de frunte în conducere" – era vorba de Hore-Belisha, Léon Blum şi Litwinow – „viaţa a milioane de oameni se afla în mâinile unor nearieni". Mai ales Litwinow era sărbătorit, ca autor al pactului francez, care păcăli pe Roosevelt... „silind Anglia conservativă-a intra în relaţiuni de prietenie cu Uniunea Sovietelor". După sentinţa obraznică, „lumea începe să devină o ladă de gunoi pentru dictatori" ziarul jidovesc culminează în cântecul său de furie exprimând speranţa că „dictatorul nazist nebun" şi „Christosul-svasticei ... va fi trimis cât mai repede în mormânt!"

La Paris Jidovul Bernard Lecache, preşedintele organizaţiei „Lica" (Ligue internationale contre le Racisme et l'Antisémitisme), anunţa într'un ton de mahalagiu „un război fără milă contra Germaniei, inamicului public Nr. 1", şi contra „plebei infame din Wilhelmstrasse" o „soartă de gangsteri" (în ziarul „Le Droit de Vivre" din 9 Noembrie 1938). Numai două zile mai înainte jidovul galiţian Herschel Grünspan dăduse focurile ucigătoare asupra consilierului de ambasadă vom Rath, provocând la toţi consângenii săi delirul de bucurie obişnuit la Jidovi în astfel de cazuri, căruia îi servea şi articolul susamintit al Jidovului Lecache (Lifschitz). Articolul purta titlul: „Grünspan, eşti achitat!"

Desigur că Jidovul Grünspan nu pusese mâna pe revolver din propria sa iniţiativă, cum nu o făcuse nici Jidovul Frankfurter cu câtva timp înainte la Davos. Amândouă asasinate nu erau decât urmările sistematice ale campaniei de agitaţie pe care jidovimea o aţâţa în mod regulat, pentru a apare apoi în faţa lumii sub masca martirului nevinovat şi a inocenţei jignite.

Cu câteva săptămâni mai târziu avu loc la Paris un congres al organizaţiei „Lica". Acolo acordul dela München fu detestat ca fiind „o crimă faţă de omenire" iar la sfârşit se vota o moţiune prin care i se aduceau preşedintelui Roosevelt „omagii supuse" precum şi „rugămintea arzătoare de a lua iniţiativa" (12).

Această rugăminte n'ar fi fost de fapt necesară; fiindcă Roosevelt luase de mult iniţiativa dorită atât de mult de jidovime. Biograful şi admiratorul său Emil Ludwig (Cohn), ne arăta într'o broşură de agitaţie apărută în 1938 şi intitulată „Noua alianţă sfântă", în care el cere lumii întregi „să sugrume Germania, ţara groazei şi a nebuniei într'un singur val de sânge", zicând apoi: **„Roosevelt nu doarme! Decând are puterea, el a condus – într'o serie de cinci discursuri memorabile – naţiunea americană alături de marile democraţii şi arătând un front pe faţă împotriva dictatorilor!"**

In acelaşi sens trebue să judecăm şi ocuparea postului de ambasador al Statelor Unite la Paris – în anul 1938 – prin semi-jidanul William Bullitt, un duşman neîmpăcat al Germaniei. Pe de altă parte el era atât de puţin orientat în afacerile europene, încât însuşi ambasadorul polonez la Washington, contele Potocki, îl caracterizase într'unul din rapoartele sale ca „superficial şi prost informat". Totuşi acest Bullitt se bucura de încrederea deplină a lui Roosevelt, care îi mai dădu şi împuternicirea de a da dispoziţiuni directe tuturor diplomaţilor americani acreditaţi pe lângă capitalele europene. Inzestrat cu astfel de împuterniciri extraordinare, Bullitt făcu tot posibilul pentru a aţâţa Anglia şi Franţa împotriva Axei, asigurând acestor state – în cazul unui război cu Puterile Axei – ajutorul direct al Americei. Urmând ordinul lui Roosevelt, el înainta şi faimoasei organizaţii masone, „Marea Lojă Grand Orient", bine cunoscută prin ura ei împotriva Germaniei, o notă de încurajare – încă o dovadă despre ţelurile „umanitare" ale fraţilor masoni.

Judecând după rapoartele ambasadorilor polonezi Lukasiewicz din Paris şi Contele Potocki din Washington, Bullitt a fost acela care – prin ameninţări directe de represalii americane – a reuşit să înfrângă rezerva iniţială a guvernului englez şi să-l înduplece la încheerea cunoscutului pact de garanţie anglo-polonez din primăvara anului 1939; acelaşi Bullitt a împiedicat până în ultimul moment orice posibilitate de înţelegere între puterile europene. Sus amintitele rapoarte diplomatice ne dau dovada precisă că fără repetatele promisiuni de ajutorare americane, statele europene nu ar fi cutezat să înceapă războiul şi că înţelegerea germano-engleză nu ar fi fost exclusă nici chiar în 1940 adică după înfrângerea Franţei, dacă ea nu ar fi fost sabotată cu bună ştiinţă de către Roosevelt. In sfârşit Bullitt puse agitaţiei sale cununa, cerând diplomaţilor americani din Polonia şi Franţa să-i livreze cu orice preţ – pentru susţinerea spiritului de război în opinia publică americană – rapoarte despre acte de teroare germane şi să lase – dacă ar fi nevoe – frâu liber fantezii lor"! (13).

După unele jurnale franceze bine cunoscutul proces dela Riom, care trebuia să cerceteze vina politicienilor şi a oamenilor de stat francezi în legătură cu izbucnirea războiului, a fost muşamalizat numai şi numai datorită presiunilor americane, deoarece la Washington existau temeri că el ar descoperi multe lucruri penibile în legătură cu politica de război americană. După cele arătate până acum este cert că temerile erau bine justificate.

Noi mai aflăm din rapoartele diplomatice sus amintite că, participarea de mai târziu a Americii la războiu fusese hotărîtă cel

(8) Compară Profesor von Leers: „Forţe în spatele lui Roosevelt", pag. 79.
(9) Compară „Un sfinx fără de secrete", scrisă de un diplomat, pag. 718.
(10) Compară Halfeld: „USA se extinde pe glob", pag. 68.

(11) Compară „Chestiunea jidovească în politică, rept, cultură şi economie", anul 1941, pag. 193.

(12) Compară W. Diewerge: „Un atentat în contra păcii", pag. 160.

(13) Ca la cifra 11, anul 1943, pag. 225/228.

„Pentru prima oară în istoria omenirii se ridică instinctul şi cunoaşterea la convingerea clarităţii, iar jidanul, aflat aproape de piscul cel mai înalt pe care se căţărase cu atâta bestialitate, se va prăbuşi. Va fi ultima sa prăbuşire. După aceasta jidanul nu va mai găsi loc în Europa şi în America."

Alfred Rosenberg: „Protocoalele înţelepţilor Sionului şi politica mondială jidovească", pag. 133.

puţin din anul 1938. Insă Roosevelt, care spera să reuşească la realegerea sa, se văzu nevoit să adopte până atunci o politică de echivocuri laşe, aparând ca înger de pace aţâţător la războiu. Cu această ocazie el avu chiar obrăznicia perfidă de a avertiza pe Führer şi pe Duce – în moţiunea sa din 16 Aprilie 1939 – despre răspunderile conducătorilor de state faţă de întreaga omenire. El scrise atunci: „Trebue să ascultaţi de dorinţele popoarelor, care doresc să fie apărate de chaosul unui războiu. Istoria va trage la răspundere pe aceşti oameni de stat pentru viaţa şi pentru fericirea tuturora, chiar şi a celor mai neinsemnaţi."

Aşa cuteza să scrie acel bărbat care dusese timp de ani dearândul, lipsit de orice scrupule şi de orice sentiment de răspundere, o agitaţie de războiu perfidă şi meschină! Cât de îndreptăţit ar fi fost Roosevelt să facă „mea culpa" şi să mături mai întâi gunoiul din faţa uşii sale, rezultă chiar dintr'un raport al contelui Potocki adresat la 9 Februarie 1938 guvernului său polonez:

„... în prezent Jidovii sunt pionierii unei atmosfere de războiu destinate să arunce lumea întreagă într'un războiu mondial şi să provoace astfel cea mai mare dintre catastrofele lumii..."

Intr'un alt raport al lui Potocki din 12 Ianuarie 1939 scrie între altele: „... deşi această propagandă este foarte grosolană arătând Germania în culorile cele mai negre posibile, ... ea are efecte atât de răsunătoare deoarece publicul de aici este cu totul neştiutor şi nu cunoaşte situaţia din Europa..."

Acelaşi Roosevelt care în aroganţa lui şi-a permis să atragă atenţia unor adevăraţi bărbaţi de stat ca Hitler şi Mussolini, asupra marilor răspunderi în conducerea statelor, acelaşi preşedinte perfid şi mincinos nu numai că a tolerat tot ce s'a petrecut în America, ci el a şi luat parte activă la agitaţia de războiu din ţara pe care o conducea. După ziarul american „Ken" din 6 Aprilie 1939, „... **Roosevelt a luat singur asupra sa misiunea de a mobiliza lumea întreagă împotriva Naziştilor ... El nu mai stă după culise, ci în primele rânduri ale luptătorilor**" (14).

Bine înţeles că nu poate fi vorba de „singur"; căci la agitaţia sa de războiu lua parte – cum raporta însuşi contele Potocki – un număr foarte însemnat de Jidovi din cercurile conducătoare, precum „şi alţii care sunt prieteni intimi ai preşedintelui". Potocki recunoscuse însă că în definitiv oamenii aceştia **„posedă legături indestructibile cu jidovimea internaţională" şi ... „au întotdeauna în vedere interesele rasei lor"**. Mai departe: „... este o trăsătură genială din partea acestora de a califica pe preşedintele USA-ului ca apărător al drepturilor omului." Scopul lor însă este **„războiul viitor, către care toţi Jidovii lumii se îndreaptă cu bună ştiinţă"**.

Le va fi foarte greu Jidovilor să încerce a desminţi astfel de constatări făcute de către un ambasador polonez, fiindcă tocmai acestuia nu i se poate imputa că ar face „propagandă nazistă antisemită". In realitate există însă astfel de încercări de desvinovăţire. Astfel de pildă D-l Perlzweig, preşedintele secţiunii britanice a congresului mondial jidovesc, a declarat cu ocazia primului congres panamerican-jidovesc că „Jidovii nu ar fi dorit acest războiu" (!) şi că răspândirea unor ştiri contrarii ar fi „cea mai mare nemernicie"! (15). Insă materialul doveditor despre vina capitală a lui Iuda în acest războiu este atât de abundent, încât – din lipsa de spaţiu – ne este posibil a cita numai unele din probele doveditoare în toată amploarea lor, probe ce se referă exclusiv la surse de origine jidovească. Astfel nimeni nu va putea tăgădui că în ziua de 3 Martie 1939 ziarul „Jewish Chronicle" scria: **„Chestiunea jidovească va închide toate porţile pentru o înţelegere şi o liniştire internaţională" ... „Noi Jidovii nu vom tolera nicio pace, oricât s'ar strădui toţi bărbaţii de stat şi toţi prietenii păcii în acest scop."** Sau poate există cineva care să tăgăduiască faptul că – după cele scrise în ziarul „Hebrew" din 20 Decembrie 1940 – „niciodată cugetul războiului nu a fost mai clar ca acum"; „este **felul de vieaţă jidovesc care se împotriveşte felului de vieaţă al duşmanilor jidovimii; iată despre ce este astăzi vorba"**. Deci, se recunoaşte fără de nici-un înconjur că şi de astă dată – ca de atâtea ori – popoarele trebue să se bată pe câmpul de luptă, să jertfească sângele lor preţios exclusiv pentru interesele Jidovilor. Ce obrăznicie fără seamăn zace în faptul că jidovimea, al cărei procent la populaţia globului nu face decât 1 la sută, are pretenţia de a cere celorlalţi 99 la sută locuitori ai pământului, să adopte felul lor de vieaţă! Dacă însă celelalte popoare cutează să se opună acestui fel de vieaţă, atunci „ei violează drepturile jidoveşti" şi poartă vina izbucnirii unui războiu!

Niciun om cugetând drept şi fiind orientat din punct de vedere politic nu va tăgădui că Führerul s'a străduit ani dearândul să realizeze o înţelegere paşnică între popoare şi că a făcut în acest scop propuneri absolut concrete şi acceptabile, precum nu le-ar fi făcut niciun alt bărbat de stat. Insă toate fură în zadar. Despre ultima sa încercare de a ajunge la o înţelegere cu Polonia scrie de pildă marele învăţat Sven Hedin următoarele:

„Actele diplomatice ale istoriei recente nu vor putea arăta un singur document, care să fie egal acestei propuneri, din punct de vedere al reţinerii, al curtoaziei şi al înţelegerii faţă de cerinţele unei alte ţări" (16).

Dar chiar şi aceste propuneri care atinseră limita celor suportabile de Germania, rămaseră fără rezultat, deoarece pe partea adversă exista tocmai această lipsă voită de înţelegere pe care jidovimea o sprijinea cu toate mijloacele sale. Insuşi agitatorului perfid şi notoriu Emil Ludwig (Cohn) îi scapă odată mărturisirea semnificativă: **„Hitler nu vrea războiul, însă el va fi silit la aceasta ..."**

Jidovii însă nu vor reuşi să se desvinovăţească pentru multă vreme de răspunderea ce o poartă integral pentru izbucnirea acestui războiu. Din repetatele lor încercări de desvinovăţire, care urmând exemplul lui Perlzweig se mai vor repeta de câteva ori, nu vorbeşte decât glasul conştiinţei lor încărcate de vină.

Politica Americei rooseveltiene începând cu data de 1 Septembrie 1939 urmărea un scop dublu: pe de o parte, extinzând pe cât posibil războiul european asupra cât mai multor ţări, să câştige timpul necesar

(14) Cf. „Serviciul Mondial" din 1. 12. 1939.

(15) Cf. „Serviciul Mondial" din 1942, caetul 5.
(16) Cf. Sven Hedin: „America în lupta continentelor", pag. 64.

pentru înarmarea lor masivă; în al doilea rând, pretextând fără încetare dorinţa lor de pace, să poată găsi un motiv palpabil pentru intrarea lor în războiu – hotărîtă bine înţeles cu multă vreme înainte. – Acestor scopuri le servea de pildă contramandarea ulterioară a opririi de livrări de războiu către alte ţări, făcută prin aşa numita clauză „Cash and Carry" (adică: plată înainte şi transportarea mărfurilor pe vapoarele şi pe riscul cumpărătorului). Acestei dispoziţii îi urma apoi – după lupte îndelungate în interiorul şi în afara parlamentului american – faimoasa – „lege pentru ajutorarea Angliei". Motivarea perfidă a acestei legi era că o înfrângere a Angliei ar însemna că peste scurtă vreme şi America ar fi ameninţată de atacuri inamice.

Ingrijorarea din ce în ce mai mare a poporului american neliniştit de această evoluţie, Roosevelt căuta s'o spulbere prin motivarea ipocrită că măsurile nu vor fi duse decât „până la limita războiului" (short of war), dar că nu este în niciun caz vorba despre o participare activă la războiu. Incă în Octombrie 1940 Roosevelt asigura, într'un discurs ţinut la radio **„pe fiecare bărbat, pe fiecare femeie şi pe fiecare copil" ... „că Statele Unite nu vor lua parte la niciun războiu străin şi că nu vor trimite niciun soldat afară de hotarele ţării americane."** In aceiaşi ordine de idei el caracteriza toate declaraţiunile sale guvernamentale ca **„principiul suprem al politicii externe, de a menţine America în afara războiului"**.

In acest fel Roosevelt reuşi să câştige prin fraudă, a treia sa realegere ca preşedinte (la finele anului 1940) pentru a lăsa apoi să cadă masca ipocriziei sale pregătind în mod deschis participarea Americii la războiu. Urmară cunoscutele incidente de violare gravă a obligaţiunilor de neutralitate urmară provocările directe adresate Germaniei prin vorbe şi prin fapte, culminând în cunoscutul „ordin de a trage" dat flotei sale, care puse fitilul la butoiul cu pulbere.

Când în sfârşit Japonia, în urma lanţului neîntrerupt de şicane ostile şi de provocări ale Statelor Unite, se decise să dea Americanilor răsplata cuvenită dele Pearl Harbour, poporul american se văzu deodată în situaţia neplăcută de a suporta neplăcerile şi riscurile unui războiu pe două fronturi, pe care el însuşi nu-l dorise niciodată, dar la care fusese împins de către politica marşavă,, nesinceră şi arogantă a lui Roosevelt şi a colaboratorilor săi jidovi.

Pentru activitatea nefastă a lui Roosevelt nu veneau în considerare interesele vitale ale poporului său american – după cum ar fi de înţeles – ci exclusiv interesele şi dorinţele de dominaţie mondială ale jidovimii internaţionale. Uşurătatea fără de seamăn, lipsa de orice sentiment de răspundere, perfidia şi lipsa de sinceritate prin care acest bărbat a înşelat propriul său popor, vor rămâne fără de precedent în istorie.

Ultimul ambasador al Germaniei la Washington, Dr. Dieckhoff, şi-a publicat însemnările referitoare la experienţele şi la impresiile pe care le-a avut în America într'o carte cu titlul semnificativ „Preambul la războiul lui Roosevelt". Insuşi A. E. Johann, un cunoscător perfect al Americii, o denumeşte „o ţară de deplâns" iar pe locuitorii săi „oameni trădaţi şi înşelaţi în modul cel mai nedescris de către preşedintele lor Roosevelt (17).

(17) Cf. A. E. Johann: „Ţara fără de inimă", p. 263.

Incercările de a discredita opinii şi argumente germane ca fiind subiective şi influenţate, se anihilează dela sine dacă luăm în considerare mulţimea de păreri identice din sursa neutră. Astfel de pildă istoricul portughez Alfredo Pimenta scrie despre Americani că „nu cunoaşte o politică care ar fi mai cinică şi mai mincinoasă". După Sven Hedin „impulsul hotărîtor pentru izbucnirea acestui războiu a venit de dincolo de Ocean", iar învăţatul suedez rezumă părerea sa în cuvintele: **Acest războiu va intra în analele istoriei ca războiul preşedintelui Roosevelt!"** (18).

Desigur că această sentinţă se referă la bărbatul de stat Roosevelt. Dar faptul că Roosevelt nu a fost decât forţa executivă şi nu cea iniţiativă a celor întâmplate (ceeace este şi astăzi) nu scuză nimic. Jidovimea din Statele Unite este de mult destul de puternică pentru a putea pretinde postul de preşedinte al Americii pentru unul din consângenii săi. Insă cu bună ştiinţa ea a renunţat până acum la acest lucru deoarece ea prefera să lase toate răspunderile exterioare pe capul unor oameni de paie de tipul unui Roosevelt.

Dar faptul că şi în lagărul advers există aceleaşi păreri despre Roosevelt şi despre oamenii săi de după culise, rezultă din rapoartele diplomatice amintite de repetate ori. Incă pe la 1934 ambasadorul francez din Washington de Laboulaye, raporta despre „ura neîmpăcată a lui Roosevelt împotriva Germanilor".

Dar Roosevelt găsi tocmai în rândurile poporului său pe cei mai mari inamici ai săi; astfel de pildă ziarul „New York Sun" din 13 Ianuarie 1937 scria despre Roosevelt că „este un balon de săpun, un agitator politic de speţa cea mai rea", şi apoi că „el se bucură de desaprobarea generală în rândurile poporului său tocmai din cauza perfidiei sale zâmbitoare (19). Actualul ministru al marinei, Knox, pe când mai era adversar politic al preşedintelui, i-a reproşat în mod public „că el a călcat orice promisiune pe care a făcut-o vreodată poporului său". In anul 1941 ziarul „New York Daily News" scria în repetate rânduri „în ce trădare, ce ură şi în ce înşelătorie Roosevelt conduce poporul Statelor Unite". In acelaşi an ziarul „Washington Daily News" scria: „Până în ziua de astăzi nicio măsură juată în chestiunea neutralităţii americane nu a fost sinceră". In congresul american deputatul John E. Rankin acuză în mod public pe preşedinte „că el ar pregăti de multă vreme războiul şi că ar fi bătut poporul american la cap, pentru a-l supune voinţei sale" (20).

Un alt deputat american, Oliver, aduse acuzaţia că „poporul este înşelat în modul cel mai ipocrit şi perfid de către preşedintele său"; iar deputatul Thorkelson caracteriza „guvernul invizibil al Statelor Unite" ca adevărată sursă a agitaţiei de războiu. Deputatul Hamilton Fish repudia „atitudinea lipsită de neutralitate a Statelor Unite faţă de Germania".

(18) Ca la cifra 16, pag. 201.
(19) Memoriul Frhr. v. Rechenberg despre „Roosevelt şi America", Mai 1937.
(20) Compară Walter Freund: „Marile necunoscute ale politicii mondiale americane", pag. 352.

cauza pentru care „Hitler ar fi fost îndreptăţit de un an şi jumătate să ne declare în orice moment războiu". Acelaşi deputat vorbeşte despre „conspiraţia gigantică" şi despre „presiunea neobişnuită care se exercită asupra preşedintelui" (21). Intr'un discurs public ţinut la radio el acuza pe preşedinte „că a rupt definitiv politica tradiţională americană a neutralităţii, a neimixtiunii şi a păcii, aşa cum se rupe o simplă foaie de hârtie" astfel cum „dealtfel a rupt orice tradiţie americană". Senatorul Wheeler îndemna parlamentul la opoziţie împotriva „propagandei satanice", iar senatourl Nye zicea în Aprilie 1941 **„noi suntem amăgiţi de aceleaşi puteri care ne-au amăgit şi în primul război mondial".** Acelaşi senator mai vorbea şi despre „războiul preşedintelui", fiindcă „fiecare dintre paşii săi, începând cu discursul dela Chicago se îndreaptă în mod hotărîtor spre război" (22).

Dar nici unul din multele avertismente ale compatrioţilor săi, nu putură să convingă pe Roosevelt şi să-l abată dela cursul său fatal. Exact ca şi în cazul Spaniei unde machinaţiunile jidoveşti făcură din generalul Franco un „rebel", iar din emisarii Moscovei reprenzentanţi legali ai Spaniei, în America adevăraţii prieteni ai patriei erau acuzaţi de „trădare, în timp ce agitatorii de război jidani împreună cu toate codiţele lor apăreau în postura unor adevăraţi „patrioţi". Cunoscutul aviator, colonelul Lindbergh, povestea odată din întâmplările sale trăite despre presiunile extraordinare care se exercitau asupra unor astfel de „trădători", care erau ... „defăimaţi, urmăriţi, scoşi din funcţiunile lor, eliminaţi dela posibilităţile de trai, şi lăsaţi pradă mizeriei celei mai negre... Insuşi bărbaţi, care făcuseră Americii cea mai mare cinste prin realizările lor în ştiinţă, tehnică şi în viaţa comercială, sau prin caracterul lor cinstit şi temerar, nu sunt scutiţi de o astfel de soartă" (23).

Celor mai periculoşi agitatori comunişti li se acorda tot scutul „libertăţii democratice", însă patrioţii adevăraţi şi îngrijoraţi nu mai erau siguri în America lui Roosevelt, nici măcar de viaţa lor proprie. Astfel Mac Fadden, - după două atentate nereuşite - în cele din urmă prin otravă - lucru pe care presa jidovească s'a mai obrăznicit să-l anunţe în mod triumfător. In acelaşi mod au mai fost îndepărtaţi fie prin atentate criminale, fie în urma unor „accidente" misterioase, încă mulţi alţi adversari ai cursului nefast al lui Roosevelt. Toţi aceştia deveniră martorii de sânge ai dictonului amar: „Opune-te lui Roosevelt - şi mori!"

Aşa arată deci „libertatea cuvântului" pe care Roosevelt o decretase fără întrerupere şi cu aceeaşi perfidie în faţa fiecărui cetăţean american, ca unul dintre principiile sale politice - şi aceasta în „cea mai liberă dintre democraţiile lumii! „Există oare o neli-bertate mai mare şi mai tragică, decât atunci când o ţară şi un popor mare sunt lăsate pradă aspiraţiilor de dominaţie străine, jidoveşti, ba chiar silite prin mijlociună şi necinste să lupte împotriva convingerilor proprii, pentru aceşti străini, punând în joc însuşi interesele lor primordiale de vieaţă!

Deci, în timp ce opinia publică era subjugată şi sclavizată fără niciun scrupul, în exterior - mai ales faţă de Germania ca şi faţă de Japonia - se vorbea în mod ipocrit despre forma de stat democratică, care prin natura ei sileşte conducerea să ţină cont de opinia publică a poporului!

Insă bărbatul care, mai mult ca oricare altul, este vinovat de toată evoluţia nefastă, e preamărit de către „marele" său biograf, Jidovul Emil Ludwig Cohn, ca „mângâerea Europei", ca „o fire nobilă şi deschisă", care „domneşte cu forţa naturală a unei inimi iubitoare de dreptate" ... „cu omenie, cu tact şi cu umor"... „şi este un adevărat prieten al poporului" (24).

Insă Führerul Germaniei este pentru acest agitator jidov „un om fără niciun fel de educaţie, ale cărui discursuri fac impresia unor caricaturi ale lui Wilhelm al II-lea"... şi „care ar trebui traduse mai întâi în nemţeşte" (25). Intr'adevăr: acest preşedinte şi biograful său onorabil fac parale! Ar fi o cinste prea mare pentru aceşti doi indivizi, a ne ocupa mai de aproape cu scrîbăria şi vorbăria lor lamentabilă!

Cu atât mai remarcabilă din acest punct de vedere este opera spirituală a unui alt admirator jidov al lui Roosevelt, anume unele expuneri ale lui Henry R. Luce despre „secolul american" scrise în revista „Life" din Aprilie 1941. Autorul recunoaşte la început că acest război nu este dus pentru apărarea patriei americane, ci din „liberă voinţă şi din calcul". Cu acestea el contrazice în mod penibil pentru Roosevelt, asigurările şi afirmaţiile sale mincinuoase despre o ameninţare a Statelor Unite, prin care el motiva agitaţia sa la război.

Luce mai recunoaşte apoi că „frica de un naţionalism social în America este pe deplin justificată". Deci, plutocraţia ce domneşte sub masca înşelăciunii iudeo-democratice, asupra masselor poporului, se simte ameninţată prin ideea etic superioară a unui naţionalism cu caracter social, iar această îngrijorare pentru menţinerea privilegiilor ei tradiţionale se transforma prin falsificare vădită într'o îngrijorare pentru o ameninţare militară a securităţii americane. Scopul final al acestui truc ne este demascat de către însuşi Jidovul Luce prin următoarele cuvinte: „In anul 1919 noi avusesem o ocazie ne mai pomenită, de a prelua conducerea lumii întregi... Wilson ne-a arătat-o... Insă cu ajutorul nostru, al tuturora, Roosevelt va avea succes acolo unde Wilson a suferit un eşec" (26).

Aceasta este o mărturie deschisă despre supra-imperialismul american, care de altfel nu este de origine recentă. De multă vreme Canada, „Panamerica", dominaţiunea absolută asupra Oceanului Pacific şi asupra teritoriului Asiei Centrale reprezintă ţelurile hrăpăroşeniei americane, care nu mai au bine înţeles nimic comun cu doctrinele unui Washington sau Monroe. In războiul actual putem vedea cu ochii noştri cum America încearcă să realizeze doctrine unei lumi întregi dominate de dânsa, încercând să se extindă cu această ocazie şi peste teritoriile aparţinând încă aliatului său britanic, pe care le consideră ca moştenirea ei în viitor.

Ca şi Imperiul mondial Britanic, America este întreţesută dela întemeierea ei şi până astăzi - cum am văzut - de interese curat jidoveşti, astfel încât nici nu se poate trage o linie de despărţire între scopurile pur americane şi scopurile pur jidoveşti. Lipsită de o cetăţenie reală, jidovimea internaţională a văzut de multă vreme împlinirea scopurilor sale prin aceea că se lăsa ridicată de alte popoare şi naţiuni la măriri şi înălţime.

Timp de trei secole Imperiul Britanic era acela care avusese misiunea de a servi intereselor jidoveşti, misiune pe care a îndeplinit'o în mod ideal. Incă la începutul acestui război. Jidovii şi-au exprimat, într'o serie de manifestaţiuni publice, solidaritatea lor deplină cu Marea-Britanie, asigurând-o de tot sprijinul lor. Insă, cu decăderea progresivă a Imperiului Britanic în defavoarea. Americii, ei şi-au dat seama că "negrul şi-a făcut datoria" („der Mohr hat seine Schuldigkeit getan") şi că e demn să primească acum răsplata pentru cei 300 de ani de servicii în cadrul „alianţei anglo-iudaice".

Se recunoaşte clar că în zilele de astăzi jidovimea mondială şi-a pus toate speranţele de dominaţiune mondială pe harta americană. Revista „Jüdische Rundschau", care apare la Montevideo, a scris în Iulie 1941 textual: **„Domnia jidovească este pe deplin asigurată prin guvernarea marelui nostru preşedinte (!) deoarece astăzi nu Anglia ci America este hotărîtoare pentru soarta noastră în viitor"** (27).

Au trecut numai puţini ani de când Führerul oferise Marii Britanii garanţia deplină a imperiului său, acordând la nevoie chiar sprijinul forţei militare germane în cazul unei ameninţări a imperiului. Dar chiar şi această ofertă mărinimoasă a fost respinsă - pe motivul susţinut recent de către Englezi că prin aceasta Germania ar fi deranjat politica tradiţională a „echilibrului de puteri" pe continentul european. Dar nouă nu ni se pare că după acest război „echilibrul" va fi deplasat în favoarea Anglia. Dacă guvernul britanic ar fi acceptat atunci oferta germană, astăzi Imperiul Britanic ar sta neatins şi ar fi asigurat în toată întinderea sa pe foarte mulţi ani, iar lumea ar fi trăit astăzi în pace. Dar lucrurile veniră altfel - fiindcă Londra ca şi Washingtonul nu vedeau interesele popoarelor lor, ci numai aceleă ale jidovimii internaţionale.

Privilegierea accentuată a Jidovilor în toate teritoriile ocupate de inamic ne mai dovedeşte încă odată de unde bate vântul şi ce înseamnă „deplasarea hegemoniei mondiale de pe umerii britanici pe umerii americani" adică **realizarea unui stat jidănesc autonom cu centrul în Palestina şi instituirea unui imperiu mondial american dominat de Jidovi.** Insă duşmanul cel mai înverşunat al aspiraţiilor sale, Iuda îl vede în Reichul şi în poporul german; deci, el va căuta să-l distrugă cu orice preţ.

Războiul de exterminare al Germaniei se duce cu o bestialitate fără de seamăn într'un fel cum nu a fost dus niciodată un război între popoare. Ar fi absurd să vedem într'aceasta numai dorinţa neîmpăcată de răzbunare în contra Naţional-Socialismului, cum susţin unii. Insuşi „idealistul umanitar" Wilson propunea în 1918 organizarea de atacuri aeriene, care „să aducă o ploaie de moarte şi de prăpăd asupra Germaniei". Deci, brutalităţile conducerii de război engleze sunt cunoscute de mult în lumea întreagă. Revista engleză „London Illustrated News" manifestase acum recent - la 18 Septembrie 1943 - pentru aceste metode barbare, scriind textual: „Germaniei trebue să i se atragă atenţia prin mijloacele cele mai brutale, cum înţelege Anglia să conducă un război. Cu aceasta ocazie noi îi vom fi dascăli, atât cu bombe cât şi cu foc." Desigur, caracterul acestui război este în strânsă legătură cu brutalitatea şi bestialitatea de origine jidovească, care a determinat începerea lui. Când Jidovii obţinuseră vreodată - în decursul scurtei lor istorii - victoria asupra unui duşman, ei obişnuiau să lase frâu liber bestialităţii lor şi dorului lor de sânge. Teroarea sângeroasă a bolşevismului dominat de Jidovi, nu ameninţă însă numai Germania ci - fără de a exagera - întreaga lume. Insuşi un Jidov, Samuel Roth, descria în cartea sa „Now and forever" aspectul unei lumi viitoare scăldate în sângele Europei decimate. Aproape în aceeaşi epocă Jidovul bolşevic Ilja Ehrenburg, se deda la bestialitatea descrierii unei Europe „transformate într'un pustiu"... „prin escadre aeriene şi tancuri gigantice"... „pentru a îndeplini sentinţa de moarte asupra Berlinului!" In acelaşi mod ca scurt timp înaintea lui Walter Rathenau, acelaşi Ehrenburg se îmbăta de aspectul unei viziuni în care „Germania a încetat să mai existe". Iar dintre locuitorii săi el admite să mai rămână în vieaţă „cel mult 100 000". „De la Rin şi până la Oder trebue să se întindă o stepă imensă, în care să rătăcească doar bande de hoţi" (28).

Ziarul spaniol „ABC" din 15 Aprilie 1943 caracterizează în modul cel mai bun această carte a lui Ehrenburg ca „expresiunea literară a planurilor reale ale lui Stalin".

Când aceste visuri bestiale luaseră loc în creerul Jidovilor, în Germania Naţional-Socialismul încă nici nu ajunsese la putere, astfel că nu poate fi vorba de o dorinţă isterică de răzbunare jidovească împotriva lui. Germania nu era naţional-socialistă ci democrată, când Jidovul Kurt Tucholski, cu o bestialitate capabilă numai de un semit, îi arunca în faţă toată ura lui prin cuvintele:

„De-ar intra gazul în camerele de joacă al copiilor lor ca să-i otrăvească încet, încet! De-ar cădea jos ca muştele, păpuşelele de copii! Eu doresc nevestei consilierului bisericesc şi a redactorului, doresc mamei sculptorului, ca toate să sufere moartea cea mai amară şe mai chinuitoare!"

De atunci şi până astăzi jidovimea ne-a arătat de repetate ori ura ei împotriva creştinătăţii şi dorinţa ei de a vedea un „nou Purim" încât nu mai avem nicio îndoială despre intenţiile ei bestiale. Duff Cooper, fost ministru al informaţiilor britanice şi unul din cei mai credincioşi servi ai jidovimii, a rezumat - în ziarul „Daily Mail" din 8 Martie 1943 - aceste intenţii, afirmând că după războiu „nu trebue să mai existe naţiunea germană". Noi ne putem da acum

(21) Ca la cifra 20, pag. 418/419.
(22) Ca la cifra 16, pag. 100/101.
(23) Ca la cifra 16, pag. 114.

(24) Cf. Emil Ludwig (Cohn): „Roosevelt"
(25) Ca la cifra 24, pag. 198/199.
(26) Cf. „Serviciul Mondial", anul 1941, caetul 18/19, cifra 1.

(27) Ca la cifra 11, anul 1942, pag. 17/18.

(28) Ca la cifra 11, anul 1943, pag. 195/196.

seama că aici nu este vorba de fraze propagandistice ci de realităţi amare. Niciun om raţional nu se va îndoi de faptul că – în cazul unei înfrângeri germane – Reichul german ar fi distrus în modul cel mai barbar de către inamicii săi bestiali, iar poporul ar fi supus celor mai groaznice chinuri trupeşti şi sufleteşti. Însă inamicii noştri pot fi asiguraţi că Germania întreagă – naţiunea ca şi conducerea – îşi dau seama de acest lucru şi au tras toate consecinţele necesare din această situaţie.

Popoarele europene însă nu ar trebui să se lase amăgite de propaganda rafinată a inamicilor şi să fie conştiente de faptul că Germania reprezintă singurul şi ultimul dig, care apără Europa întreagă împotriva valului bolşevic. Este o ipoteză periculoasă şi înşelătoare de a crede că partnerul anglo-saxon nu va tolera bolşevizarea Continentului. Din punct de vedere militar Marea Britanie nu mai reprezintă astăzi decât „un vas port-avioane pentru America" iar din punct de vedere politic intern, ea a devenit aproape o sucursală a Moscovei. Însă la Washington sau New York nu ar exista nici dorinţa, nici putinţa de a mişca numai un singur deget pentru salvarea Europei dela bolşevism.

Însă jidovimea internaţională care a provocat şi a înscenat acest nou război mondial, nu se simte astăzi prea bine, cu tot bagajul de forţe materiale şi propagandistice pe care l-a angajat pentru înfrângerea Europei. Căci ea ştie că şi în lagărul adversarilor noştri începe să apară conştiinţa, cui i se datoresc astăzi jertfele şi durerile războiului actual. Acest lucru rezultă clar dintr'un articol al ziarului (american) „Saturday Evening Post" în care scrie între altele:

„Jidanii din America se fem că ceasul lor a venit – dacă nu astăzi, atunci mâine sau mai târziu. Ei ştiu că după fiecare război urmează o perioadă de criză care provoacă o amărăciune şi o revoltă generală în opinia publică a unei naţiuni, care îşi va da seama că noi Jidovii am târît-o în acest război . . ," (29).

Aceste afirmaţiuni dictate de o conştiinţă încărcată de vină se acopere în multe privinţe cu ipoteza lui A. E. Johann, care prezice Statelor Unite un „dezastru şi mai mare". „Fiindcă aparatul de producţiune amplificat în ultimul timp în mod considerabil, va merge apoi în gol, atunci când în lume condiţiunile vor începe să se normalizeze. Vor urma crahuri economice, faţă de care catastrofele economice ale anilor 1929 şi următori înseamnă o bagatelă" Acelaşi autor arată în alt loc că întregul sistem împreună cu toţi conducătorii săi responsabili „e bun de pus pe foc" – şi „sistemul va fi chiar nimicit, în acest război sau după acest război provocat cu o usurinţă fără de seamăn de aceşti conducători lipsiţi de orice răspundere" (30).

Despre Bernard M. Baruch, atotputernicul dictator economic al Statelor Unite în ambele războaie mondiale, se raportează că el ar fi împărţit – după spusele sale proprii – întreaga sa avere formidabilă în toate ţările lumii, pentru a găsi mai târziu baremi un locşor în care să se poată refugia **„atunci când Jidovii vor fi devenit imposibili în teritoriul Statelor Unite"** (31).

Şi Samuel Roth descrie în sus amintita sa carte „Now and forever" o imagine tristă despre viitorul Jidovilor susţinând că şi Americanii vor ajunge odată să goneacă pe Jidovi de pe teritoriul lor, ca şi pe vremuri în Anglia, Spania şi Franţa numai cu deosebirea că în America nu va mai exista reîntoarcere" (32).

Ar fi greşit să supraevaluăm aceste afirmaţiuni; însă ele ne dovedesc pe de altă parte că noi suntem cei care ne găsim pe drumul cel bun. Noi nu vom obosi niciodată să imprimăm jidovimii semnul lui Kain pe frunte, din pricina nenumăratelor lor crime împotriva fericirii şi a păcii, împotriva bunei stări a popoarelor, până ce lumea va fi salvată de blestemul urii şi al poftei de dominaţie dictate de Vechiul Testament. Prin aceasta noi vom contribui cu partea noastră la cuvintele profesorului norvegian Hermann Harris Aall, care zice că în acest război zace un sens adânc, şi sacru, care justifică şi sfinţeşte toate jertfele".

(Serviciul Mondial)

(29) Ca la cifra 11, anul 1942, pag. 135.

(30) Ca la cifra 17, pag. 144 şi 201, pag. 427.

(31) Cf. G. Wirsing: „Continentul fără de măsură".

(32) Citat textual după Franz Ootto Wrede: „Cazanul America", pag. 134/135.

Dedesupturile iudeo-masone ale trădării lui Badoglio

Amicul italian al revistei „Serviciul Mondial", fostul ministru italian Giovanni Preziosi, editorul cunoscutei reviste antisemite din Italia „La vita italiana", a publicat la 26 şi 27 Octombrie 1943 în ziarul „Völkischer Beobachter" unele detalii interesante despre pregătirea trădării lui Badoglio. De acolo se vede că Jidovii şi francmasonii ştiuseră să păstreze pentru sine o mulţime de poziţii dominante, chiar în timpul regimului fascist. Astfel răsturnarea fascismului fusese pregătită minuţios cu ani înainte. Ea a fost posibilă numai fiindcă în Italia chestiunea jidovească nu fusese rezolvată radical. Astfel masoneria jidovească reuşi să păstreze chiar în Italia fascistă toate puterile conducerii în stat. Fasciştii renumiţi se străduiau să facă totul pentru a împiedica rezolvarea problemei jidoveşti. Astfel Luigi Federzoni pleda în mod călduros pentru Jidovi în coloanele revistei sale „La Nuova Antologia", al cărei preşedinte în consiliul de administraţie era Jidovul plutocrat Isaia Lewi! Federzoni era însă membru al marelui consiliu fascist, preşedintele academiei fasciste italiene şi fost senator şi chiar ministru în guvernul fascist.

Francmosoneria jidovească jucase de mult un rol însemnat în viaţa politică a Italiei. In anul 1861 fu înfiinţată loja masonică „Grande Oriente d'Italia". Primul său mare maestru a fost Jidovul Cordova, căruia îi urmară Jidovii şi maranii de Luca, Frapolli, Lemmi, Ferraris, şi Nathan. Primul secretar general al lojei era Jidovul David Levi.

Dela întemeierea Regatului Italian, Italia a fost condusă mereu în strânsă colaborare cu francmasoneria jidovească. Cele mai multe dintre personalităţile conducătoare ale statului, în armată sau în justiţie, în învăţământ sau în artă, etc. erau de obicei francmasoni şi nu puţini dintre ei chiar Jidovi. In Italia Jidovii au fost întotdeauna puţini la număr, dar în poziţii dominante.

Fostul ministru Preziosi scrie în „Völkischer Beobachter", relativ la cucerirea Italiei de către Jidovi încă următoarele:

„Prima cucerire a jidovimii în Italia a fost cea a presei. Ajunge să amintim doar ziarele cele mai însemnate: „Riforma" lui Francesco Crispis reda cugetările lui Primo Levi, „Dovere", ziarul personal al lui Mazzini era sprijinit direct de către bancherii Nathan; directorul ziarului „Opinione" era Giacomo Dina, cel al lui „Corriere" din Milano era Emilio Treves, iar directorul ziarului „Gazetta di Milano" era Sonzogno: toţi Jidovi! La 1880 se afla că 5 din cele mai însemnate ziare italiene erau finanţate de către bancherul jidov Obligheht. Proprietari şi directori ai agenţiei oficiale italiene „Stefani" erau Jidovii Obligheht şi Friedländer. Corespondentul agenţiei Reuter din Italia era Jidovul Arbib. Gazeta cea mai mare din Trieste, „Piccolo" era condusă de către proprietarul ei, Jidovul Teodoro Mayer, care mai târziu deveni chiar ministru de stat. Primul preşedinte al societăţii „Associazione della Stampa italiana" a fost Jidovul Luigi Luzzatti, al cărui urmaş a fost timp de 20 de ani plini, Jidovul Salvatore Barzilai. Cea mai mare agenţie de reclame şi de publicaţiuni, care a dominat timp de jumătate de secol toate revistele şi ziarele italiene, a fost agenţia jidovească Haasenstein & Vogler.

Inspector general al tuturor şcolilor italiene era Jidovul Rava. Timp de peste 60 de ani soarta monetei italiene s'a găsit cu totul în mâinile caselor de bancă jidoveşti Rothschild şi Ambron, care deveniră aliaţii tuturor miniştrilor de finanţe italiene, începând cu ministrul Magliani. Incepând cu întemeierea Regatului italian, statul a avut la conducerea guvernului său mai mulţi Jidovi: ajunge să ne amintim numai de Luzzatti şi Sonnino. Dela 1860 şi până astăzi numai 6 ministere au rămas libere de Jidovi. Se întâmplă să avem uneori chiar până la 3 Jidovi într'un singur guvern."

Insă Jidovii, ajutaţi de masonerie, nu ajunseră numai la locurile de frunte în conducerea administrativă a ţării, ba ei ocupară chiar posturi în conducerea efectivă de stat. In anul 1922 fostul ministru Preziosi a întocmit o listă nominală în care a introdus toţi Jidovii ce au ocupat posturi în toate ramurile conducerii statului. Această statistică a fost publicată de către Reichsleiterul Alfred Rosenberg în prefaţa în'însa rezultă de pildă ca **în Senat erau 24 Jidovi, în Camera Deputaţilor 38 Jidovi; 48 de consuli şi diplomaţi italieni au fost Jidovi; 846 Jidovi monopolizaseră învăţământul superior, iar 396 Jidovi ocupaseră posturi de conducere în justiţie, al cărei şef suprem era Jidovul talmudist Lodovico Mortara, fiind preşedintele celui mai înalt for de justiţie al Regatului. In tezaurerie şi în finanţa statului se încuibaseră „numai" 470 de funcţionari superiori jidovi, în ministerul de interne 317; iar 384 ofiţeri superiori ai Armatei şi Marinei Regale Italiene erau Jidovi!** Din aceeaşi statistică mai rezultă că Jidovii monopolizaseră foată profesiunea bancară.

După marşul său asupra Romei, Mussolini se văzu nevoit să guverneze cu ajutorul unui aparat funcţionăresc ce era supus cu totul francmasoneriei jidovite şi ale cărui personalităţi de conducere erau în majoritate masoni sau chiar Jidovi.

Deşi marele consiliu fascist recunoscuse dela început imposibilităţile acestei situaţii, constatând prin vot solemn incompatibilitatea dintre fascism şi masonerie, totuşi el se hotărî să **nu** destitue din posturile lor, pe toţi funcţionarii, miniştrii, membrii din partid, etc. care vor fi declarat solemn ieşirea lor din organizaţiile masone. Urmarea a fost că în Italia masoneria era oficial desfiinţată şi inexistentă, inoficial însă mai puternică decât oricând. Foştii masoni rămaseră şi mai departe credincioşi organizaţiei lor, păstrând legătura între ei precum şi cu masoneria internaţională. Ei ţesura mai departe pe ascuns planurile lor diabolice, închizând Italia întreagă într'o plasă deasă de intrigi masonice prin care nimeni, care nu era prieten cu Jidovii sau masonii, nu putea trece. **Jidovii şi masonii formară deci în Italia un fel de guvern invizibil, care înţelese să saboteze toate măsurile şi ordonanţele lui Mussolini şi ale Fascismului.** Iată un exemplu:

Ducele, care intenţiona să purifice întregul aparat de stat, însărcinase pe ministrul său Preziosi să facă un raport amplu despre situaţia tuturor funcţionarilor statului şi să prezinte un proect de reformă. Acest lucru a şi fost făcut în două şedinţe ale marelui consiliu fascist în lunile Martie şi Aprilie 1933. Reforma proectată prevedea îndepărtarea tuturor Jidovilor şi masonilor dela posturile de conducere în stat. Insă în realitate contrarul avu loc, deoarece executarea planului fu încredinţată pe mâinile subsecretarului de stat la preşedenţia consiliului, Giacomo Acerbo, care era însuşi mason în rangul al 33-lea. Acesta adăuga la foştii masoni din aparatul funcţionăresc încă o serie de alţii noi şi pe deasupra el mai chemă în ministerul finanţelor doi jidani. **Astfel reforma proectată şi executată de către fascism a avut efectul contrar, adică întărirea şi mai accentuată a poziţiei jidanilor şi a înfăptuirea masonilor în statul italian.** Astfel purificarea, şi reînnoirea aparatului de stat se dovedi o operaţie iluzorie.

Toate acestea formară platforma pentru ascensiunea militară a lui Pietro Badoglio, care într'o scrisoare personală a generalului Cadorna era prezentat ca exponentul principal al masoneriei în armata italiană. Astfel se întâmpla ca masonul de gradul cel mai înalt, Badoglio, reuşi să se menţină în postul de şef al marelui stat major italian până în primele luni ale războiului italo-grec.

Incă din anul 1925 „Comitetul antifascist" întemeiat la Paris, în colaborare cu „Grande Loge de France" şi cu „Grand Orient de France" ca şi împreună cu „Liga pentru drepturile omului „luară următoarea moţiune solemnă: „Fascismul va trebui să cadă, fie prin dispariţia Ducelui, fie prin intervenţia Monarhiei şi a armatei, fie în urma unui război pierdut."

Atentatele asupra Ducelui din anii 1925, 1924 şi 1925 nu avură niciun rezultat. Ducele nu putea fi îndepărtat. In anul 1940 Badoglio încercă drumul al treilea, făcând tot posibilul ca Italia să piardă războiul împotriva Greciei. In înfrângerea aceasta el vedea sfârşitul regimului fascist. Datorită intervenţiei militare a Germaniei însă şi acest plan infernal nu reuşi. Deci, Badoglio şi clica sa de iudeo-masoni porniră pe ultima cale posibilă, intervenţia Monarhiei şi a armatei împotriva fascismului.

Acest plan putea să reuşească mai bine decât celelalte, deoarece întregul aparat de stat italian se

„Noi dacă nu vom luptă în contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune."

găsea în mâinile jidanilor și al masonilor. Ei au fost aceia care au sabotat luni de zile toate eforturile de războiu ale Italiei fasciste, care au aţâţat populaţia împotriva fascismului, care au adus încurcătura în întregul aparat administrativ și care înteţeau zi de zi ura împotriva aliatului pe vieaţă și pe moarte al Italiei, Germania. Astfel autorii principali ai stării nefericite în care se află astăzi Italia sunt numai și numai jidanii și masoneria.

Giovanni Preziosi, cel mai bun cunoscător al problemei jidoveşti din Italia, cu adânca-i cunoaştere a situaţiei, a prevăzut că Italia merge înspre o catastrofă care este pregătită în mod sistematic de către Jidovi și masoni. Neobosit, el scria zi de zi în revista sa „La Vita Italiana" despre pericolul care ameninţa Italia întreagă și Fascismul din partea jidovimii și a francmasoneriei internaţionale. Totul a fost în zadar. Jidovii și masonii se infiltraseră prea adânc în toate locurile de conducere. Puterea politică și cea militară a statului italian nu se mai găsea în realitate în mâna organelor fasciste ci în mâna adversarilor lor.

Dintre cei 18 membri ai marelui consiliu fascist care la finele lui Iulie 1943 își exprimaseră votul de neîncredere faţă de Duce, nu mai puţin de 13 erau francmasoni. Acest lucru ne spune totul. Încă din 12 Noembrie 1939 fostul ministru de stat G. Preziosi putea să anunţe opiniei publice că masoneria franceză constatase într'o şedinţă solemnă ţinută la Lyon, că „fraţii" italieni, aflaţi în posturi de conducere, vor provoca într'o zi căderea fascismului, ieșirea Italiei din Axă și alăturarea ei de Franţa și Anglia în războiul împotriva Germaniei.

Machinaţiunile satanice ale jidovimii și ale masonilor, al căror exponent italian era Badoglio, ne arată încă odată cu o claritate înspăimântătoare, în ce situaţie periculoasă poate intra o ţară și un popor, care nu se decide să termine în mod radical și fără de niciun fel de compromisuri cu problema iudeo-masonă.

Trădarea italiană, pregătită în mod sistematic de către Jidovi și de către masoni, ar trebui să fie un exemplu și un aviz pentru toate popoarele care încă până acum nu au arătat puterea de acţiune necesară pentru a da o rezoluţie radicală problemei iudeo-masone. Viitorul fiecărui popor depinde direct de soluţionarea acestei probleme cardinale.

(Serviciul Mondial)

Cărţi remarcabile

„Prin ochelarii agenţiei Reuter. Campania din Vest 1939/40." De Gerhard Habermacher, 115 pagini. Editura F. Willmy, Nürnberg, 1943. (Volumul I din seria de scrieri a Institutului pentru cercetarea și promovarea presei internaţionale, a Uniunii Asociaţiilor Naţionale a Ziariștilor). – Editor: Dr. Max Freiherr du Prel.

Minciunile au o vieaţă scurtă. Rareori istoria a putut să prezinte o dovadă mai eclatantă pentru adevărul acestui proverb că în cazul campaniei minciunoase prin care agenţiile iudeo-britanică Reuter și iudeo-franceză Havas au însoţit evenimentele campaniei din Vest din anul 1939/40. Tot ce a fost realizat în acele zile ca minciună, intervertire de sens și ca descriere voit falsă a întâmplărilor, întrece orice măsură imaginabilă și ne arată că agenţiile Reuter și Havas nu erau decât niște centrale de propagandă în mâinile puterilor inamice, care nu dădeau înapoi în faţa nici unei minciuni, a nici unei mârșăvii. Ambele agenţii conduse de Jidovi au pierdut prin aceasta orice îndreptăţire de a da cea mai mică crezare ştirilor lansate de dânsele.

Dar fiindcă – din păcate – memoria opiniei publice mondiale este și mai scurtă decât minciunile presei jidoveşti, era nevoie să se pună odată pentru totdeauna la punct această tactică de minciuni a inamicilor, aşezând minciuna faţă în faţă cu adevărul. Aceasta a fost misiunea pe care autorul cărţii și-a propus să o îndeplinească și să inaugureze în acelaşi timp activitatea practică de iniţiere a Institutului pentru cercetarea și promovarea presei internaţionale, înfiinţat de către Uniunea asociaţiilor naţionale a ziariștilor. Editorul, Habermacher, a revăzut și a sistematizat un bogat material documentar, compus din aproape 400 000 de rapoarte oficiale, anunţuri din ziare, comentarii, ştiri radiofonice, comentarii ale experţilor militari, precum și comunicate din lagărul inamic, iar noi îl putem aprecia pentru faptul că a reuşit să desemneze din acest material o imagine clară a celor reale și decisive. Prin aceasta el a uşurat mult opera viitorilor istorici ai celui de – al II – lea războiu mondial, cu atât mai mult, cu cât în capitolul final al cărţii, el arată clar și documentat că jidovimea mondială este centrala de comandă a evenimentelor, precum și influenţa extraordinară pe care jidovimea, datorită raporturilor sale personale și în cercurile organizaţiilor conducătoare, a avut-o și o mai are încă asupra politicii guvernelor și a cercurilor conducătoare din lagărul Puterilor Occidentale.

(Serviciul Mondial)

Director: Kurt Richter. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschliessfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M.; sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 51–53, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M., Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24903; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277; în Finlanda la: Kansallis Osake Pankki, Helsinki, conto nr. 49537, Dresdner Bank, Frankfurt a. M. / Reproducerea permisă și chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Serviciul Mondial, Frankfurt a. M.) și trimiterea a 3 exemplare justificative.